

gældende — og Ministeriet har givet den Ret deri — at den Mand, der bor 5 à 6 Maaneder i en omliggende Kommune ved Kjøbenhavn, men som har Lejlighed staaende herinde, maa siges hele Aaret rundt at have Bopæl og Ophold i Kjøbenhavn, hvorimod han ikke har noget saadant i den paagældende Landkommune, og at Kjøbenhavns Kommune paa Grundlag af dette Kæsonnement kan fordrø en større Del af Skatten, end den ellers vilde kunne præterdere paa. — Dernæst opstaar der ved §§ 6 og 7 det Spørgsmaal, hvorledes disse Bestemmelser, hvor der altsaa kan være Tale om delt Ophold eller en Deling af Skatten mellem Kommunerne, kombineres med § 18, hvor der er Tale om, at en Del af Indtægten have i en Kommune, der er en anden end Opholdskommunen. Skal med andre Ord de forskellige Momenter, hvorom der er Tale i §§ 6, 7 og 18, kombineres med hinanden, saaledes at der kan komme et andet Resultat, end om man tog dem hver for sig og bragte dem til Anvendelse paa den individuelle Bessatning? Jeg henstiller dette til nærmere Overvejelse i det eventuelle Udvalg.

Der er et Begreb, som jo maa spille en meget stor Rolle, hvor der tales om Indkomstskat og Formue- og Lejlighedsskat, det er Begrebet Nettoindtægt. Det nævnes først i § 12, hvor der er Tale om Aktieselskaber, og hvor der henvises til § 19. Det havde været rimeligere, om man i § 19 havde henvist til § 12, men det er jo for saa vidt det samme. Gaar man saa til § 19, ser man, at der er henvist til Loven af 2den Juli 1870 § 2 foruden nogle enkelte andre Bestemmelser. Jeg finder ikke disse Bestemmelser, der findes i disse Paragraffer, navnlig i § 19, og ogsaa i Loven af 1870, tilstrækkelig vejledende, paa et enkelt Punkt endog saa vildledende. Der er nemlig et stort Spørgsmaal, der kommer frem ved enhver større Forretning, hvad enten den tilhører en enkelt Mand eller et Interesseselskab, det er, i hvor høj Grad den paagældende Forretning har Lov til, forinden man kommer til Renindtægten, at amortisere eller skrive af. Lægger man til et Reservefond, vil det kunne siges, at det er et utvivlsomt Udbytte, der opspares, og det har man altsaa ikke Lov til at fradrage ved Bestemmelsen af Nettoindtægten, men en ganske anden Sag er det med Hensyn til Amortisation eller Afskrivninger. Der er ingen, der er i Tvivl om, at Købmand eller Fabrikant er ikke blot ere berettigede til, men at de ogsaa handle sundt og rigtigt ved at skrive af paa deres Varelagre, udestaaende Fordringer,

Massiner, Inventar o. s. v. Man vil sige: For ikke at opgøre en forlert Status, maa der affrives paa Massiner saa og saa mange Procent om Aaret, thi ikke blot slides de, men der kommer ny Massiner, og der gøres Omvekslinger; om man skriver 10 pCt. af om Aaret, er det ikke for meget, dette ere alle enige om. Men naar man saa kommer til faste Ejendomme, navnlig Bygninger, saa vil man der være i Tvivl og sige: Nej, du har ikke Lov til, naar du opgør Status, at nedskrive din faste Ejendom og trække fra Indtægten for at udfinde Nettoindtægten, hvoraf der betales Skat. Hvis Konjunkturerne ikke blot Slitage, af en vis Ejendom, der benyttes til Forretningen, i det forløbne Aar have gjort, at den har tabt væsentligt i Værdi, bør en Forretningsmand, naar han vil gøre en sund Status op, skrive det fornødne af, og det vil komme frem ved, at han holder tilbage af sin Indtægt, saa at Nettoindtægten vil blive saa meget mindre i det Aar; han kan fordele det over flere Aar, men Resultatet bliver det samme. Han kan gøre det ved at skrive af paa sin faste Ejendoms Værdi eller ved at henlægge til et Forhøjesfond. Spørgsmaalet bliver det samme; i hvilken Grad har man i en Forretning Lov til at amortisere eller skrive af, forinden man kommer til Nettoindtægten, hvoraf der skal svares Skat? Dertil finder jeg ikke tilstrækkelig Vejledning i Loven. I § 19 tales der om, at „Skibsrederier kunne fra Aarsudbyttet fradrage et saa stort Beløb, som svarer til Amortisering af den i Skibene indestaaende Kapital i Løbet af saa lang Tid, som Skibene antages at kunne vare.“ Der giver man altsaa Tilladelse til Afskrivning, men det er ligesom Skibe vare de eneste Ting, der forringes i Værdi og slides. Nej, hvad der gælder om Skibe, gælder om alt andet, der er ikke den Ting, som ikke Tidens Tand og Konjunkturerne tage paa; men naar her særlig Skibene fremhæves, ligger det nær at sige, saa kan man ikke amortisere med Hensyn til andre Ting. Jeg kan ikke sige, at jeg finder mig beroliget ved, at der staar, at Ministeriet skal udarbejde Skemaer og give nærmere Regler, thi dette er et saa vigtigt Punkt, at Lovgivningen burde slaa fast, i hvilken Grad den enkelte har Lov til ved Opgørelsen af sit Aarsregnskab at medtage de Momenter, som han mener nødvendige for at komme til den virkelige Renindtægt.

Den Maade, hvorpaa Fordelingen af Skatten for et Selskab, som driver Forretning i flere forskellige Kommuner, er foreslaet i § 21, nemlig at Fordelingen i alt Fald som Regel skal ske ved, at Skatten sva-